

loven tænkes udformet under hensyn til den omhandlede gruppering.

Med hensyn til undersøgelser ved mistanke om forekomsten af en af de i gruppe I i bilag 2 til loven nævnte sygdomme forudsættes, at det offentlige dækker udgiften til såvel prøveudtagning som det pågældende statslige laboratoriums diagnosticering af prøven.

For bekæmpelsesforanstaltninger gælder, at den offentlige deltagelse i sygdomsbekæmpelsen og de nævnte sygdommes alvorlige karakter, betyder, at udgifterne forudsættes båret af det offentlige. De foranstaltninger, der i denne forbindelse påbydes, f.eks. destruktion, nedslagning, afspærring osv., vil ofte være af en karakter, der går ud over, hvad der er i den enkelte besætningsejers interesse for at bekæmpe sygdommen. Vedrørende erstatninger, se bemærkningerne til § 29.

Med hensyn til de i gruppe II i bilag 2 til loven nævnte sygdomme, f.eks. IBR og leukose, forudsættes det offentlige som led i den almindelige sygdomsovervågning at afholde udgifterne ved de statslige laboratoriers diagnosticering af prøver, udtaget ved konkret mistanke om sygdom i en besætning.

Ud over undersøgelser i forbindelse med konkret mistanke om sygdom gennemføres der løbende en overvågning af forekomsten af en række af de i gruppe II i bilag 2 nævnte sygdomme, f.eks. IBR, leukose og Aujeszky's sygdom. For så vidt angår sådanne overvågningsprogrammer forudsættes det offentlige kun at afholde udgifter til diagnosticering af prøver, når dette som et led i den almindelige zoosanitære overvågning er aftalt i forbindelse med gennemførelsen af et bekæmpelsesprogram.

Udgifter i øvrigt i forbindelse med konstatering og bekæmpelse af de i gruppe II i bilag 2 nævnte sygdomme forudsættes at være det offentlige uvedkommende.

Udgifter i forbindelse med konstatering og bekæmpelse af andre husdyrsygdomme forudsættes ligeledes at være det offentlige uvedkommende.

Bekæmpelse af de uden for gruppe I nævnte sygdomme vil f.eks. kunne tænkes finansieret ved tilskud fra fonde, oprettet af erhvervets organisationer.

Af andre foranstaltninger, der kan komme på tale i henhold til loven, kan f.eks. nævnes dyrlægeundersøgelser og -tilsyn, udstedelse af attester, mærkning samt indsyning af dyr til dyrskuer o.lign. Udgifterne ved sådanne foranstaltninger, der foretages som led i den generelle sygdomsfore-

byggelse, forudsættes normalt at påhvile besætningsejeren.

Til § 29

Bestemmelsen svarer for så vidt angår erstatning ved nedslagning til 1920-lovens princip, jfr. f.eks. §§ 8 og 9 i 1920-loven og § 8 i lov nr. 175 af 5. juni 1959 om tillæg til 1920-loven. Som noget nyt foreslås det desuden, at der indføres lovhjemmel til at yde hel eller delvis erstatning for driftstab. Endelig foreslås det, at der indføres hjemmel til at maksimere de udbetalte erstatninger. Denne maksimeringsadgang agtes ikke anvendt i forbindelse med nedslagning af en besætning, der efterfølgende konstateres udelukkende at have bestået af ikke-smittede dyr.

Ifølge gældende lovs erstatningsregler skal der ske en taksation af dyr, der skal slås ned. Der betales erstatning for dyrets værdi, idet der herved forstås dyrets værdi uden hensyn til den sygdom, der begrunder nedslagningen. Ved det sidst forekomne mund- og klovesygeudbrud blev der yderligere tilvejebragt særlig bevillingsmæssig hjemmel til at yde erstatning for driftstab.

Baggrunden for de gældende regler har været, at det er af afgørende betydning at kunne foretage en hurtig og effektiv sygdomsbekæmpelse, herunder nedslagning af såvel syge dyr som dyr, der blot kunne mistænkes for at være smittede. Herunder har man ment det nødvendigt at sikre den fornødne motivation hos de berørte landmænd til at medvirke positivt både ved diagnosticering og bekæmpelse af alvorlige sygdomme gennem regler, der i høj grad holder dem skadesløse for udgifter forbundet med sygdomskonstatering og -bekæmpelse. I denne forbindelse må det fremhæves, at der, som nævnt i bemærkningerne til § 28, i bekæmpelsesfasen ofte gennemføres foranstaltninger, der går ud over, hvad der er i den enkelte besætningsejers interesse for at bekæmpe sygdommen. De nævnte synspunkter må stadig tillægges stor vægt.

Koncentrationen af husdyrholdet i stadig større enheder betyder imidlertid, at en ubetinget fuld erstatningspligt for det offentlige vil kunne indebære store økonomiske konsekvenser, især hvis der blandt de sygdomsramte besætninger indgår meget store enheder. Det forekommer rimeligt, at bedrifter med et meget stort husdyrhold – som et modstykke til den derved opnåede rationaliseringsgevinst – selv påtager sig den forøgede økonomiske risiko ved husdyrholdet når dette frembyder en højere grad af zoosanitær risiko. De pågældende bedrifter vil kunne sikre sig mod eventuelle tab